

Uma a una, empresa per empresa

Dimecres 1 d'octubre, vora sis mil pre-avisos per a la celebració de les eleccions sindicals havien aparegut ja en tantes altres empreses del País Valencià. Una xifra esperançadora que, a parer de la Conselleria de Treball, podria preveure una participació superior a la dels anteriors comicis laborals de 1982.

En aquell any participaren el 40 per cent dels treballadors censats, 310.000 en total, que es dividiren —les dades oficials són per províncies— en 180.000 per a València —on CCOO obtingué oficialment 3.377 delegats i, UGT, 3.373—, cent mil votants a Alacant —2.748 delegats d'UGT i 2.293 de CCOO— i 30.000 a Castelló —amb 733 UGT i 591 CCOO—, sempre segons dades de Treball.

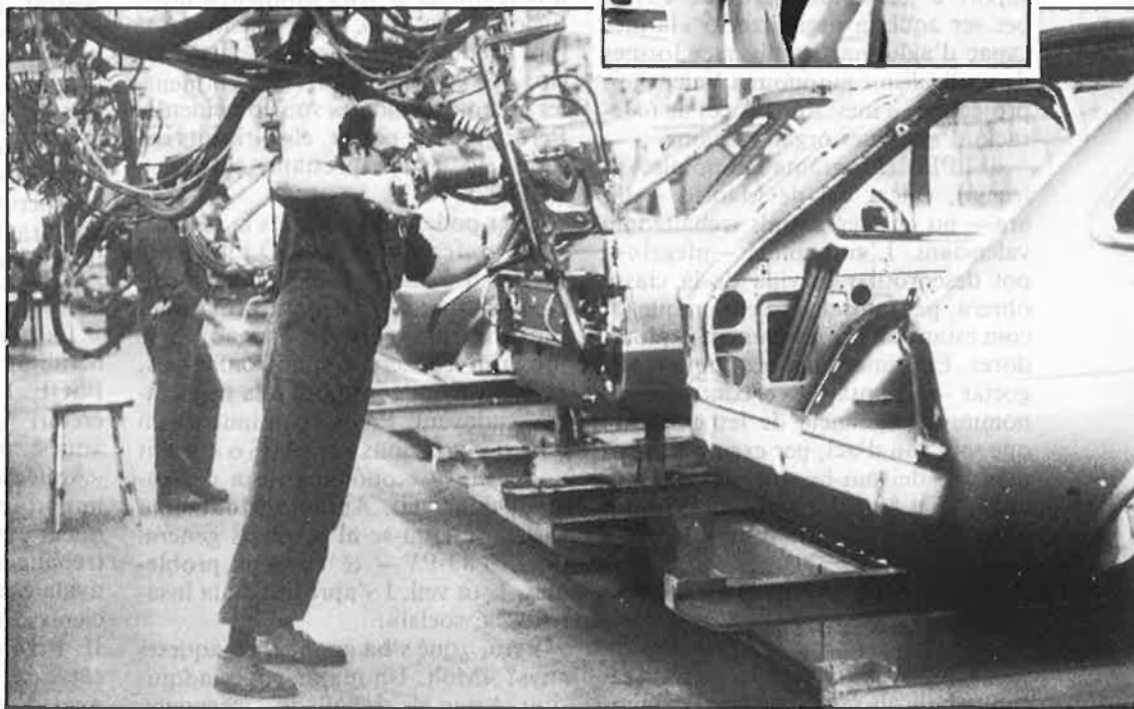
La batalla és ara, d'una banda, per la participació i, de l'altra, per imantar en les candidatures amb majors probabilitats sindicats menors i col·lectius atomitzats i, és clar, les àmplies files dels «no afiliats». Quant a participació, la Generalitat valenciana s'ha proposat d'aconseguir, fonamentalment, la presència a les urnes dels treballadors de les petites empreses —dos terços de les valencianes no superen els 50— i, amb aquesta finalitat, la Conselleria de Treball aporta 32 milions de pessetes dedicades a estimular aquesta integració electoral. Pel que fa als sindicats autònoms i independents, totes les centrals han fet, sota formes diverses, un esforç per apropar-los.

CNT: per les cent primeres empreses

Mentre l'anarquisme ortodox federat en l'AIT continua propugnant la seua clàssica política d'abstenció, la CNT sorgida de la recent escissió ha decidit acabar amb aquesta pràctica i presentar-se. Després de setanta-sis anys propugnant boicot.

Les eleccions sindicals que renovaran els actuals comitès ja han començat. Una pràctica de democràcia laboral que augura pocs canvis i certes sorpreses. Dirigents de CNT, UGT i CCOO del País Valencià donen les seues opinions.

Joan Pomares

Grans empreses, integrades en els mecanismes sindicals.

«Situat la creació de llocs de treball com a eix central de totes les reivindicacions» és el punt d'acer del seu programa. I aconseguir «les 35 hores setmanals de dilluns a divendres». La CNT, que «no lluita per ocupar un lloc en el rànquing sindical», centrarà els esforços a aconseguir «força i implantació». «Manteniment del poder adquisitiu amb puges lineals, escala mòbil trimestral i salari mínim de 60.000 ptes.» són altres de les seues línies mestres. A més «d'una seguretat social pública i gestionada pels sindicats».

«Aquestes no són les nostres elec-

cions, hem de partir d'aquí», diu **Joan Pérez**, secretari general de CNT i treballador de la Caixa d'Estalvis de València. «Però, a pesar d'això —raona—, el nostre objectiu és aconseguir implantar-nos en les cent primeres empreses d'aquest país. És per això —explica— que ens basarem més en les persones que no en les xifres. I comptem amb un nivell de quadres infinitament superior als altres sindicats majoritaris, perquè qui ve ací s'ha posicionat totalment. Tot i que intentem que s'obliden de tot el que la CNT té de dràstic.»

«El treballador —opina— no vol

voluntarisme, sinó protecció i força. Han passat ja deu anys de sindicalisme d'acords i de pactes i no hem guanyat en res, només en desil·lusió». La CNT, a pesar de les molt repetides crisis, continua mantenint la seua força a Catalunya i una certa representativitat al País Valencià. «Actualment —diu Joan Pérez— tots som desocupats potencials i això crea desconfiança davant els sindicats i, alhora, augmenta la necessitat d'un nou sindicalisme autònom i diferenciat. CNT fou un calaix de sastre —recorda l'ex-secretari—. Segons certa gent, ací havíem de canviar tot d'un colp de ploma, amb molta pressa, a molta velocitat. I els sindicalistes, clar, s'avorrien.»

A les seues candidatures s'han sumat també els vells militants del Sindicat Unificat del País Valencià, el secretariat del qual ha decidit «prestar suport a les candidatures de CNT» per ser aquesta organització «la més capaç d'aglutinar les diverses formes de sindicalisme autònom a València», projectant, a més, «un procés de federació d'ambdues organitzacions».

«El PEV (Programa Econòmic Valencià), calcat del de Madrid —diu ara— no ens serveix als treballadors valencians. L'autonomia —afegeix— pot desenrotllar la vida de la classe obrera, però nosaltres pensem que tal com estan són profundament explotadores. El primer punt econòmic a negociar —proposa— és el control autònom, la vigilància de les empreses que se'n van d'ací, per exemple a Andalusia, deixant-ho tot de cap per avall. O el fet que, amb tot el nostre atur, s'estiga important mà d'obra».

UGT: una força per a la concertació

«Desitgem que totes les organitzacions sindicals es potencien al màxim, que totes reïsquen en aquest procés i,

sobretot, que s'hi participe. Com més millor.» Qui diu això és **Aurelio Sendín**, secretari d'organització d'UGT, de Lleó, emigrant a París i president del comitè de la Ford-Almussafes.

«Al 82 participaren un 35 per cent dels treballadors. Ara es podria dir que la participació seria menor. Cal posar, per tant, tots els mitjans possibles per evitar-ho. El pitjor —objecta— és que hi ha una mala impressió dels sindicats. No estem del tot ben vists.»

Rafael Recuenco, el secretari general dels ugetistes valencians, ja va advertir que ho «tindrien malament si no comptaven amb la col·laboració del partit, especialment a València», i reclamà, en definitiva, la mà institucional i econòmica del partit allà on el sindicat «no arriba amb la seua estructura». «No és que comptem amb el favor del govern —diu Sendín—. El que tenim és la seua campanya institucional i la seua preocupació constant del desenvolupament i la participació pels treballadors. Evidentment, les nostres ideologies són coincidents. Però, ¿és que, potser, els dirigents del PCE no estan prestant suport a CCOO?»

«Per poder canviar junts la societat —diu, referint-se a CCOO i les seues ofertes d'unitat— hem de tenir posicions comunes. I fins ara hi ha dues filosofies diferents, ja que nosaltres preferim concertar a enfrontar-nos. Si és un front comú per a la negociació, endavant. Però si continuen amb les seues posicions anti-AES o atacant una política econòmica justa del govern, doncs no. **Antonio Montalbán** —diu, referint-se al secretari general de CCOO-PV— té els seus problemes. Està vell. I s'aprofita de la insatisfacció social».

Però, ¿què s'ha guanyat en aquests anys? «Molt. Un major poder adquisitiu. I que els treballadors prenguen consciència de la democràcia indus-

trial. Que estiguem frenant l'increment de l'atur. Que haja augmentat el salari mínim. La puja de les pensions. L'ampliació de la cobertura d'atur. La intervenció d'aquest sindicat en la direcció dels pressupostos de l'estat...»

Les eleccions sindicals són, per a la Unió, «un acte de responsabilitat personal i col·lectiva» i les aprofitaran per reivindicar un «creixement per damunt de l'IPC i, en qualsevol cas, el manteniment del poder adquisitiu», una «política fiscal favorable a les rendes més baixes», «impulsar un major creixement econòmic, fomentant la inversió pública i privada, com també, entre d'altres, «una assistència sanitària pública i gratuïta i «la participació dels treballadors en els Consells d'Administració».

La concessió per part del govern central de més de 4.000 milions de pessetes a compte del patrimoni històric ha accelerat, sens dubte, les perspectives electorals d'aquest sindicat. «El ministre Chaves —diu Sendín— l'únic que ha fet és donar-nos més valentament una part del patrimoni que ens pertany. En qualsevol altre moment també s'hauria dit que era negatiu donar-nos tots aquests diners per tots aquests mesos d'eleccions».

La UGT és necessària perquè la Generalitat valenciana siga tutelada pel PSOE. I l'honorable Joan Lerma, secretari general dels socialistes en aquest país, així ho ha confirmat: «Aquesta organització és un element important perquè els socialistes continuem governant». «Per interessar els treballadors per l'autonomia —assenyala Sendín— hi ha els camins suficients. Per exemple, el PEV i el PEV II. Però el problema no és dels sindicats. Pertany a les institucions polítiques d'aquesta regió. I Lerma és un bon president que ho fa molt bé».

EL LLIBRE DEL 10e ANIVERSARI

CRONOLOGIA I NOTES
JOSEP M. ESPINAS
ILLUSTRACIONS

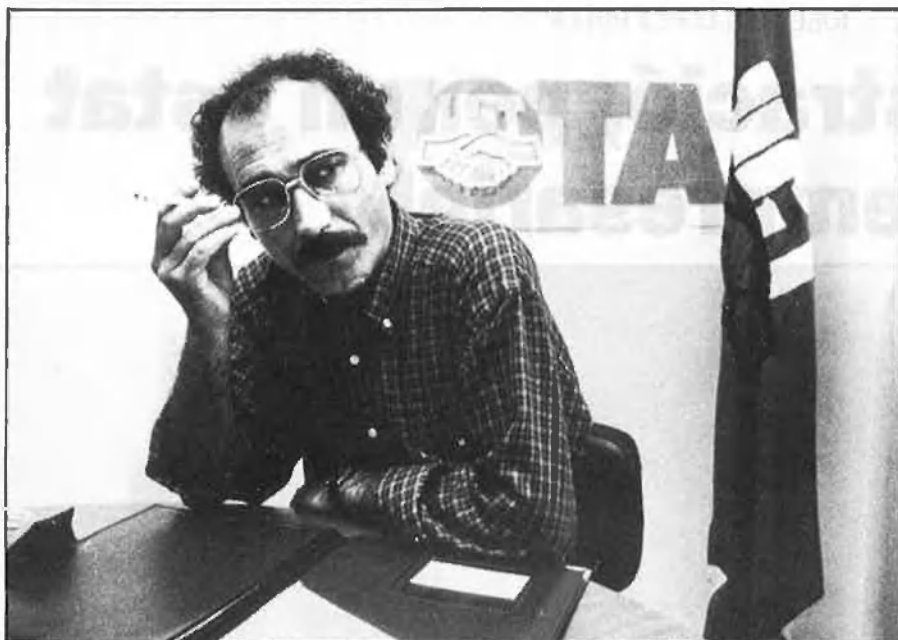
190.- PEsSETES

Tria cronològica dels fets més importants que, dia a dia, mes a mes i any a any, han estat notícia a les pàgines de l'AVUI.

EN
CARRER
POBLACIÓ
VULL REBRE LLIBRES DEL Xe ANIVERSARI

envieu un taló bancari per l'import dels llibres que vulgueu rebre més 110.- pes per cada llibre, en concepte de despeses de tramessa (190.- + 110.- = 300 pes. cada llibre)

En venda a les nostres oficines de Consell de Cent, 425, 4t. pis.

Dalt, a l'esquerra, Rafael Recuenco; a la dreta, Joan Pérez. Baix, Antonio Montalbán.

CCOO: potència dels treballadors valencians

«Tenim més empreses promogudes que UGT en centres de 50 a 200 treballadors i també en els superiors a 250. UGT, per la seua banda, en les de menys de cinquanta, on hi haurà la connivència d'un sector empresarial». Qui parla ara és **Antonio Montalbán**, històric de les CCOO valencianes. CCOO és present en totes les indústries del nostre país, «i continuarem sent —assegura— la central sindical majoritària, amb un resultat millor que el d'UGT en les mitjanes i grans empreses, que és on es fa el sindicalisme de veritat. Perquè és en aquestes on se succeeixen els expedients de crisi, la reconversió, etc...»

Des de fora, CCOO apareix com un laberint invertebrat de múltiples corrents i ideologies. «Però aquestes diferències generals —explica Montalbán— no existeixen ara. Contràriament, actuem tots com una pinya perquè hi ha una sensibilitat comuna pel triomf».

¿I quins són els objectius? «Com a eix central, mantenir la faena i impedir el deteriorament del poder adquisitiu». Per aconseguir-ho, proposa el màxim responsable, «cal passar d'aquesta acció sindical a la defensiva de tots aquests anys, treballant, com jo dic, «a la contra», a una nova etapa reivindicativa».

I parlem d'UGT. «UGT compta amb tots els suports. Recorrerà als

trucs, a les trampes i alguna que altra tupinada. I per demostrar aquests suports, Montalbán mostra la circular número 20 del PSOE que, firmada per José Maria Benegas i Enrique Múgica, insta els «secretaris generals provincials» a facilitar a UGT dades sobre petits empresaris a fi d'obtenir el suport en aquestes eleccions. O un cas, al seu parer, digne de ser dut als tribunals: el fet que Cubillos, president socialista de la Mancomunitat Sud de l'Horta i alcalde de Catarroja, haja aprovat la contractació per part de quasi vint ajuntaments d'altres tantes persones contractades durant un mes per realitzar campanya pro-UGT. A càrrec de l'erari públic».

Unión Valenciana, en aquestes eleccions, presta suport a USO «i

també a l'acomiadament lliure», afegeix Montalbán, per a qui «la reconversió salvatge ha estat de la patronal, no del govern. En lloc d'invertir per modernitzar, innovant tecnologia de primera línia, han anat al món de l'economia submergida».

«El sindicat —creu fermament Montalbán— no sols ha de defensar una posició de classe, sinó, per descomptat, nacional. És bàsic, doncs, defensar les senyes d'identitat industrial d'aquest poble valencià. Els intel·lectuals i la gent de la nostra cultura han de comprendre el drama que travessa el seu poble treballador. Si això no s'entén, el moviment nacionalista es quedarà coix i no aconseguirà enllaçar-se amb la classe que manté la gran producció d'aquest país.» □